

Η Δράση μας

Έτος Ν° ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2011 Τεύχος 490

- Λόγος περί ελπίδος
- Ό πόνος και η υπέρβασή του
- Θαλάσσιες ζώνες στό δίκαιο τῆς θάλασσας
- Η άβάσταχτη έλαφρότητα τῆς ζωῆς χωρίς βαρύτητα
- Ένα σύγχρονο θαῦμα
- Μέ άλλη λογική

Στίς «λευκές χώρες»

Πότε θά τρέξουμε στ' ἀτέλειωτα χωράφια;
Εἶναι χερσά πρὸς θερσιμό.

Ἐκεῖ ἡ καρδιά μου ἀπενδύεται τῇ λάσπη
καί κνηγάει τὰ καλοκαίρια.

Ἀνέσπερος Ἥλιος ὁ σύντροφός μου,
οἱ στάχτες πιά γνήριαν χῶμα.

Ἀπό τὰ σκοτεινά μας μέρη ἄς κνηθοῦμε στό φῶς,
ὁ δρίζοντας τό θεῖό μας.

Δάκρυα ὄχι ἄλλα πιά, ἄς στερέψουν τὰ μάτια.

Τώρα ἄς πορευτοῦμε σέ κόσμο καλύτερο, νά κνηγήσουμε τό καλύτερο.

Τί πίο λαμπρό στό σύμπαν ὄλο; Αὐτό κεντερίζει τὴν καρδιά μου

Ἐκεῖ νά ενώσουμε τίς καρδιές μας.

Ἀγώνας, τέλος, ζωή νι ἀλήθεια ὄλα κινά.

Ἔλα! Θά τρέξουμε μέσ στά χωράφια στάχτας τίλλοντες.

Ἰδοῦ τὰ χέρια μας σπάζουν νι ἀνοίγουν δρόμο,
τούς ἄμους τυλίγουν ἀγνά δερμάτια.

Ποίος δέν ἀγαπᾷ τέτοια ἐξέγερση;

Νά ἀδράξουμε κάθε εὐκαιρία! Ἔλα!

Θά τρέξουμε μέσ στά χωράφια. Εἶναι χερσά πρὸς θερσιμό.

Εὐπαλῖνος, Φοιτητής Ε.Μ.Π.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 202 Στίς «λευκές χώρες»
- 203 Φωτογράφοι τοῦ χάους
- 204 Χαιρετισμός Μακ. Ἀρχιεπ. Κύπρου
- 206 Ὁ πόνος καί ἡ ὑπέρβασή του
- 208 Στίς ἄκρες τῶν δαχτύλων
- 210 Λόγος περὶ ἐλπίδος
- 211 Ἀποχρώσεις
- 211 Ἀντίκρου σου...
- 212 Γιά σένα Μανώλη
- 214 Τό φρόνημα τῶν πρωτοκορυφαίων
- 216 Μέ ἀφορμή μιά δημοσκόπηση
- 218 Οἶκος νυφικῶν
- 220 Ἡ ἀβάσταχτη ἐλαφρότητα
- 222 1871 1821 καί παραμορφωτική ὀπτική
- 224 Εὐάγγελος Π. Οἰκονόμου
- 226 Γράμματα στή σύνταξη
- 227 Ἡ ἀνθρωπονοσταλγική διάσταση
- 230 Οἱ θαλάσσιες ζώνες
- 232 Περπατώντας μέ τόν αἰρετικό
- 234 Ἐμπειρίες ἀπό τή ΧΦΔ
- 236 Μέ ἄλλη λογική
- 237 Παρεμβάσεις
- 238 Ἀπόψεις καί σκέψεις

EIKONA ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σίφνος

Ἡ Δράση μας

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ
ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Ἰδιοκτήτης:
Σύλλογος Ὁρθόδοξου
Ἱεραποστολικῆς Δράσεως
«Ὁ Μέγας Βασίλειος»
Μαυρομάλη 32 – 106 80 ΑΘΗΝΑΙ
Ἀριθ. Τηλεφ. 210-36.17.566
Τηλεομοιότητα: 210-36.17.566
<http://www.drasisimas.gr>
e-mail: pedrasis@otenet.gr

Ἐκδότης:
Γεώργιος Γ. Φαλάτσης
Ἰσαύρων 42 – 114 72 ΑΘΗΝΑΙ
Διευθυντής Συντάξεως:
Νικόλαος Π. Βασιλειάδης
Ἰσαύρων 42 – 114 72 ΑΘΗΝΑΙ
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
Γεώργιος Α. Καφοῦρος
Ἰσαύρων 42 – 114 72 ΑΘΗΝΑΙ

Τιμή φύλλου: € 1,
Κύπρου € 1

Συνδρομή Ἑσωτερικοῦ:
Ἔτησία € 12

Συνδρομή Κύπρου:
Ἔτησία € 20

Συνδρομή Ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησία € 35
(ἀεροπορική ἀποστολή)

ΚΩΔΙΚΟΣ γιὰ τὰ ΕΛΤΑ: 3822

Χαιρετισμός

του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου

κυρίου Χρυσοστόμου

στην έκδήλωση Γονέων και Φίλων

καρδιοπαθών Παιδιών με θέμα

20 ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΙΣΗΣ

νονται με εκείνα του προφητάνακτος Δαβίδ:

«*Αγαπήσω σε, Κύριε, ή ισχύς μου... Κύριος στερέωμά μου και καταφυγή μου και ρύστης μου... Ισχύς μου και ύμνησίς μου ό Κύριος... Κύριος φωτισμός μου και Σωτήρ μου... Έν θλίψει έπλάτυνάς με, Κύριε...».*

Σέ λίγα χρόνια ή χαρά μου μεταβλήθηκε σέ εύτυχία, όταν για πρώτη φορά έπισκέφτηκα τόν Στέλιο στό δωμάτιό του. Σ' εκείνο εκεί τό δωμάτιο, πού, παράλληλα μέ τόν ανθρώπινο πόνο, καταυγάζεται από τό Φώς τής παρουσίας του Χριστού. Έκει έγινε ή συνάντηση του Στέλιου, πού άποκαλεί τόν εαυτό του «Έγκλειστο», μέ μένα, πού για δεκαετίες όλόκληρες είχα τό ίδιο έπώνυμο: «Χρυσόστομος Έγκλειστριώτης», ως μοναχός του Αγίου Νεοφύτου του Έγκλειστου.

Έκείνος, για δεκαετίες, πεσμένος στό κρεβάτι του πόνου και τής οδύνης. Κι εγώ για δεκαετίες όλόρθος. Άμφότεροι όμως προσηλωμένοι στον ίδιο θεοκέλευστο άγώνα. Στόν άγώνα για τή σωτηρία των ψυχών μας.

Μά τό πιστεψα άπόλυτα και τό πιστεύω άκόμη. Έκείνος μέ τήν πίστη του, πού έκδηλώνεται μέσα άπό τόν άδιάλειπτο πόνο του και μέ τίς βιωματικές χριστιανικές του αναζητήσεις, όπως έκφράζονται μέσα άπό τίς ήδυμελίφθογγες και θελκτικές μουσικές του συνθέσεις, βρίσκεται στην πρωτοπορία αυτού του πνευματικού άγώνα!

Και πράγματι ό Στέλιος μας, γιατί ό Στέλιος δέν άνήκει μόνο στην οικογένειά του αλλά σ' όλο τόν Έλληνισμό τής μαρτυρικής μας Πατρίδας, ζει άπό τώρα μέσα στό Φώς τής Πίστεώς του προς τόν Ίησού Χριστό. Ζει μέσα στό Φώς τής ούράνιας χαράς, πού είναι άπόρροια τής πίστεώς του για τήν Άθανασία τής ψυχής του.

Άγαπητοί μου Συνδαιτυμόνες,

Καθώς βλέπεις έκ του σύνεγγυς ή μέ τά μάτια τής ψυχής σου τή γαλήνια φυσιογνωμία του Στέλιου νά ζει μέ τή βοήθεια του άναπνευστήρα και καθώς νιώθεις τούς κτύπους τής δικής σου καρδιάς νά έναρμονίζονται μέ τούς ούράνιους παλμούς τής δικής του άγωνιστικής καρ-

διάς, τότε άντιλαμβάνεσαι και βιώνεις καλύτερα τόν θεηγόρο λόγο του ούρανοβάμονος Παύλου:

«...Καυχώμεθα έπ' έλπίδι τής δόξης του Θεού. Ου μόνον δέ, αλλά και καυχώμεθα έν ταίς θλίψεσιν, είδότες ότι ή θλίψις ύπομονήν κατεργάζεται, ή δέ ύπομονή δοκιμήν, ή δέ δοκιμή έλπίδα, ή δέ έλπίς ου καταισχύνει [ήμάς], ότι ή άγάπη του Θεού έκκέχεται έν ταίς καρδίαις ήμών διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος ήμίν». (Ρωμ. ε', 1-5).

Και πράγματι, ό Στέλιος μπόρεσε, κατά έναν τρόπο ιδανικό, νά μετουσιώσει τή θλίψη τής ζωής του σέ καύχημα έλπίδος, πού είναι βασισμένη πάνω στην δόξα του Θεού. Γιατί πιστεύει και βιώνει μέ όλη τή δύναμη τής ψυχής του ότι «*ή άγάπη του Θεού έκκέχεται έν τή καρδιά αυτού διά Πνεύματος Αγίου*».

Σας καλώ όλους, μέσα άπό τίς μελίρρυτες και ήδύπνοες μουσικές молпές του Στέλιου μας, νά άνέλθουμε μαζί του στις αιθέριες σφαίρες των δικών του χριστιανικών και πατριωτικών βιωμάτων, για νά μπορέσουμε νά θαυμάσουμε και νά χαρούμε τό κάλλος τής άγωνιστικής του ψυχής. □

Σκέψεις σ' ένα δωμάτιο
τῆς Μονάδας
Ἐντατικῆς Θεραπείας τοῦ
Γενικοῦ Νοσοκομείου Λευκωσίας.
Ἡμερολογιακὴ καταγραφή
Πέμπτη, 7 Μαΐου 2009
ὥρα 23.45'

Γράφει ἡ Ἀγλαΐα Κλ. Πισῆ

Ὁ Στέλιος Πισῆς
μέ τούς γονεῖς του

Ο ΠΟΝΟΣ καί ἡ ΥΠΕΡΒΑΣΗ του

Ἡ παραμονή γιά δύο περίπου μῆνες στή Μονάδα Ἐντατικῆς Θεραπείας τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Λευκωσίας, ὅπου νοσηλεύεται ὁ Στέλιος, ὁ πόνος ὁ δικός μας, ἀλλά κι αὐτός πού εἰσπράττω ἀπό τούς ἄλλους ἀσθενεῖς γύρω μου, ὁ θάνατος πού τόν ψηλαφᾷς κάθε στιγμή σ' αὐτό τό χῶρο, φόρτισαν ἀνάλογα τή σκέψη καί τήν καρδιά μου κι ἐπικεντρώθηκα στό θέμα τοῦ πόνου καί τῆς ὑπέρβασῆς του. Ὅχι μόνο του δικοῦ μου, ἀλλά καί κάθε μάνας.

Ἀγάπησα ὅλες τίς μάνες πού γνώρισα ἐδῶ, πού τίς βλέπω νά κλαῖνε βουβά καί νά σπαράζουν στούς διαδρόμους. Θέλω νά τίς ἀγκαλιάσω καί νά τούς πῶ πῶς ὁ Θεός ἀγαπᾷ τά παιδιά μας καί πῶς ἡ Παναγία μᾶς κρατᾷ στήν ἀγκαλιά της.

Εἶναι σίγουρα μεγάλη εὐτυχία νά εἶσαι μάννα. Δίνει ἀμέτρητες χαρές, ἀλλά καί λύπες καί κάποτε πόνο πολύ, δέν παύει ὅμως ποτέ νά εἶναι ἕνας εὐλογημένος ρόλος.

Ἐδῶ στό θάλαμο τῆς Ἐντατικῆς, ὁ Στέλιος ἀκούει τούς ἤχους τῶν ἱατρικῶν μηχανημάτων, τά κουδούνια πού κτυποῦν ἀπό τά δωμάτια τῶν ἀσθενῶν καί μέ τό μουσικό του αὐτί τά μεταφράζει σέ νότες, προσπαθώντας νά συνθέσει στόν ὑπολογιστή του, πού φροντίσαμε νά τόν ἔχει μαζί του, «Τό κονσέρτο τοῦ πόνου», ἐνῶ ἐγώ δίπλα του γράφω «Τό χρονικό τῆς Ἐντατικῆς» καί διερωτῶμαι ἂν ἔχει ὁ πόνος σύνορα.

Ποιός εἶπε ὅτι μπορούμε πάντα νά ἐκφράσουμε μέ λόγια ὅλα ὅσα νιώθουμε; Μπαίνουν οἱ λέξεις στή σειρά γιά ν' ἀποδώσουν τά συναισθήματά μας καί σκορπίζουν πρὶν καταγραφοῦν. Κοιτάζω τό Στέλιο ἀδυνατισμένο, χλωμό στό κρεβάτι καί σκέφτομαι. Πῶς εἶναι δυνατό μέσα ἀπό τόν πόνο νά ἀναβλύζει μουσική, αἰσιοδοξία καί κουράγιο; Κι ὅμως, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἶναι! «Τά ἀδύνατα παρ' ἀνθρώπους δυνατά παρά τῶ Θεῶ».

Καί καταλήγω πῶς ναι, ἔχει ὁ πόνος σύνορα. Σταματᾷ ἐκεῖ πού ἀρχίζεις νά συνειδητοποιεῖς τή χωρὶς σύνορα Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Μετά τήν τραχειοστομία πού διενεργήθηκε, δέν μπορούμε νά συνεννοηθοῦμε μέ τό λόγο. Δέν μπορεῖ ὁ Στέλιος νά μιλήσει. Ἡ ὁμιλία θά ἀποκατασταθεῖ μέ τόν καιρό, ὅπως μᾶς λένε οἱ γιατροί. Μέσα στά μάτια του διαβάζω ὅ, τι θέλει νά μοῦ πεῖ, μέσα στά μάτια μου διαβάζει ὅλο τόν πόνο

μου, κι όταν καταφέρνει νά γράφει στόν ύπολογιστή του, γράφει «Μαμά μου, μὴν ἀνησυχεῖς, εἶμαι καλά. Δόξα τῷ Θεῷ!»!

Κι ἐγὼ συνεχίζω νά σκέφτομαι. Ὁ δρόμος τοῦ πόνου εἶναι δύσκολος καὶ σίγουρα ἡ ἀνθρώπινη φύση εἶναι ἔτσι φτιαγμένη πού νά τόν ἀποφεύγει.

Ὅστος ἡ χαρά κι ἡ λύπη καταλήγουν στήν ἴδια κορυφή, τίς χωρίζει μία λεπτή γραμμή.

Στόν τελευταῖο δίσκο του, πού ἦταν μουσική γιά τήν τηλεοπτική σειρά «Μίλα μου», ὁ Στέλιος, λές κι εἶχε προαίσθηση γιά τήν ἐπερχόμενη δοκιμασία, ἔδωσε τίτλους στά κομμάτια του, ὅπως: *Τά σύνορα τοῦ πόνου, Πόνος μετέωρος. Μνησιπήμων πόνος, Τά μονοπάτια τῆς σιωπῆς...*

Καί τί παράξενο! Ἀκοῦς αὐτές τίς μελωδίες καί νιώθεις γαλήνη, αἰσιοδοξία καί δύναμη!

Ἐπιπλέον ἡ ἀθέατη πλευρά τοῦ πόνου. Ἡ ἐσωτερική διαδικασία ὠρίμανσης τῆς ψυχῆς μέσα ἀπό τόν πόνο. Ἐκεῖνα τά ἀνθη πού δίνει ἡ ψυχὴ ὅταν συνθλιβεῖ.

Ἐκείνη ἡ καταβύθιση μέσα μας πού, ὅσο ἐπώδυνη καί νά εἶναι, μᾶς κάνει νά ἀνακαλύψουμε ἐκεῖνα πού θά προσπερνούσαμε στή ζωὴ ἀνυποψίαστοι.

Σέ κάνει, ὁ πόνος, ἂν τόν δεχτεῖς σωστά, ν' ἀρκεῖσαι στά ἐλάχιστα. Νά εἶσαι εὐτυχισμένος μέ ὅ,τι ἔχεις καί νά εὐχαριστεῖς τό Θεό γι' αὐτό.

Νά εἶσαι εὐχαριστημένος, πού ἔχεις τή δυνατότητα νά βγαίνεις κάποιες στιγμές ἀπό τό δωμάτιο τῆς ἐντατικῆς, νά στέκεσαι γιά λίγο στό διάδρομο καί νά ἀνακαλύπτεις μέ ἀνακούφιση πώς ἔχεις πιά πολύ φῶς καί πιά εὐρύ ὄριζοντα.

Νά εὐχαριστεῖς τό Θεό πού περπατᾶς, πού βλέπεις, πού μιλάς, πού ἀναπνέεις... Πού εἶσαι χρήσιμος στοὺς ἄλλους. Προπάντων πού μπορεῖς ν' ἀγαπᾶς καί νά σέ ἀγαποῦν, νά ἐλπίζεις καί νά ὀνειρεύεσαι ἀκόμα.

Λένε πώς ὁ πόνος μᾶς κάνει καλύτερους ἀνθρώπους. Τό σίγουρο εἶναι πώς ἀνακαλύπτεις τόν ἑαυτό σου, τοὺς ἄλλους, προπάντων τό Θεό, πού πραγματικά δύσκολα Τόν συναντοῦμε στήν ἀνεση καί στήν εὐτυχία. Κι ἐκεῖ «ἐνώπιος ἐνωπίω» αἰσθάνεσαι τή μηδαμινότητά σου, ἀλλά καί πλούσια παρηγοριά καί δύναμη πού δέν εἶναι δική σου.

Ποτέ ἄλλοτε δέ νιώθεις τό Θεό τόσο κοντά σου ὅσο τίς ὥρες πού δέν μπορεῖς νά σταθεῖς καί τοῦ λές «Θεέ μου, κράτα με».

Συνεχῶς μοῦ ἔρχονται στό νοῦ τὰ στάδια πού πέρασες, Στέλιο μου, κι ἠχοῦν στ' αὐτιά μου τὰ λόγια σου.

«Ἄραγε οἱ ἄνθρωποι ξέρουν τί θά πεῖ νά περπατοῦν ἢ τό θεωροῦν αὐτονόητο;» ἔλεγες ὅταν σταμάτησες νά περπατᾶς.

«Ἄραγε οἱ ἄνθρωποι ξέρουν τί θά πεῖ ν' ἀναπνέουν ἢ τό θεωροῦν αὐτονόητο;» ἔλεγες ὅταν χρειάστηκες ἀναπνευστήρα γιά νά ζεῖς.

Καί τώρα, πού στερήθηκες τήν ἀνεση στήν ὁμιλία, ἔγραψες στόν ὑπολογιστή σου: «Ἄραγε οἱ ἄνθρωποι ξέρουν τί θά πεῖ νά μιλοῦν ἢ τό θεωροῦν αὐτονόητο;»

Ἐσύ ξέρεις πολύ καλά τί θά ποῦν αὐτά, κι ὅμως δέν ἄκουσα ποτέ παράπονο ἀπό τὰ χεῖλη σου. Μόνο σκορπίζεις ἀγάπη καί δοξάζεις τό Θεό! Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τί κάνουμε;

Παιδί μου ἀγαπημένο, σ' εὐχαριστοῦμε πού μᾶς ἔμαθες ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι τόσο ἀπλή... Βρίσκεται μέσα μας. Στή σωστή τοποθέτησή μας ἀπέναντι στόν ἑαυτό μας, στοὺς συνανθρώπους μας, στό Θεό. Βρίσκεται στήν ἀγάπη καί στήν προσφορά.

Στήν Ἀναζήτηση τῆς Ὁμορφιάς καί τῆς Ἀλήθειας.

Ἡ εὐτυχία εἶναι ἐκεῖ! Ἄν ἀντιληφθοῦμε ὅτι δέν εἶναι πάντα συνώνυμο τῆς ἀνεσης καί τῆς εὐκολίας ἀλλά ὑπέρβαση, ἐσωτερική πληρότητα καί Παρουσία Θεοῦ, τότε τήν κερδίζουμε καί δέν μπορεῖ τίποτε καί κανένας νά μᾶς τήν ἀφαιρέσει.

Τήν Κυριακή πού μᾶς ἔρχεται εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Μάνας ...

Καληνύχτα...

Σ.Σ Τό κείμενο στάλθηκε ὅπως ἀκριβῶς καταγράφηκε ἐκεῖνο τό βράδυ, χωρίς καμιὰ διόρθωση, χωρίς τή δομή πού ἀκολουθοῦν οἱ σκέψεις κάτω ἀπό ὀμαλές συνθήκες καί μέ τή συναισθηματικὴ φόρτιση τῆς στιγμῆς.

Ο χορευτής, όταν τελειοποιήσει την τέχνη του, κινείται στις μύτες των ποδιών. Ο πρωταθλητής, όταν τρέχει, πατάει στις άκρες των δακτύλων. Ένας αθλητής, σε μία υπέρβαση της τεχνικής του, στηριζόταν στιγμιαία στο ένα μόνο δάκτυλο του χεριού του. Ένα τετραγωνικό εκατοστό, αυτό ήταν η επαφή του με τη γη! Σ' αυτό τον βαθμό τελειότητας έφθασε κι ο Στέλιος Πισής, αλλά από μία άλλη, έντελως διαφορετική, διαδρομή.

Παρακολουθήσαμε την πορεία του Στέλιου από τη στιγμή που μικρό παιδάκι, μόλις έξι χρόνων, ταλαντούχο στη μουσική, διαγνώστηκε με μυική δυστροφία σοβαρής μορφής. Οί ιατρικές προβλέψεις εξαιρετικά δυσοίωνες: σταδιακό αδυνάτισμα των μυών, πλήρης παράλυση και λήξη της ζωής γύρω στα 21 χρόνια. Ο δρόμος από κει και πέρα ανηφορικός και δύσβατος, γεμάτος όμως πίστη, υπομονή και δημιουργικότητα και προπαντός βίωση ενός θαύματος. Της σταδιακής φθοράς του «έξω ανθρώπου» και της «ανακαί- νισης ημέρα και ημέρα του έσωθεν»!

Άφησαμε τελευταία φορά τον Στέλιο, 30 περίπου χρονών, να συνθέ- τει και να

ένορχηστρώ- νει υπομονετικά τη μουσική του, νότα-νότα, κινώντας το ποντίκι του υπολογιστή με το ένα του δάκτυλο². Πριν πέντε περίπου χρόνια, το δάκτυλο του ενός χεριού ήταν το μόνο μέλος του σώματός του που ανταποκρινόταν στις εντολές του εγκεφάλου. Όμως και αυτό κάποια στιγμή άτόνησε. Και τότε, πάνω στην απόγνωση, τη στιγμή που όλα φαίνονταν μαύρα και αδιέξοδα, ανακάλυψε ο Στέλιος ότι είχε μεί-

ή μάλλον

στην άκρη του δακτύλου

νει μία ελάχιστη δυνατό- τητα κίνησης σε ένα άλλο δάκτυλο. Μέ αυτό συνέχισε τη δημιουργική του πορεία. Μέ αυτό συνεχίζει και σήμερα. Στην άκρη αυτού του δακτύλου διοχετεύει όλη τη δύναμη της ψυχής του.

Σπάνια μουσικές συνθέσεις γράφτηκαν με τέτοια λαχτάρα, τέτοια απόλυτη σχεδόν αδυναμία, αλλά και τέτοια απεριόριστη υπομονή. Άκριβως γι' αυτό τό λόγο οί συνθέσεις του Στέλιου δέν

είναι απλώς μελωδίες και αριστοτεχνικές ένορχηστρώσεις, είναι κάτι πολύ ανώτερο... Ό Στέλιος μᾶς προσφέρει μελοποιημένη ύπομονή, μελοποιημένη δύναμη, μελοποιημένη πίστη, μελοποιημένη αίσιοδοξία...

Φέτος συμπλήρωσε τὰ 35 χρόνια τῆς ἡλικίας του (σέ πείσμα τῶν ἱατρικῶν προβλέψεων) καί εἴκοσι χρόνια μουσικῆς προσφορᾶς.

Στίς 2 Φεβρουαρίου ὁ Σύνδεσμος Γονέων καί φίλων καρδιοπαθῶν παιδιῶν τῆς Κύπρου ὀργάνωσε μουσική παράσταση μέ τίτλο «Στέλιος Πισῆς, 20 χρόνια Δημιουργίας». Νάί, τὰ 20 τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Στέλιου, τὰ χρόνια

**Ὁ Στέλιος μᾶς προσφέρει
μελοποιημένη ύπομονή,
μελοποιημένη δύναμη,
μελοποιημένη πίστη,
μελοποιημένη αίσιοδοξία...**

τῆς παραλυσίας, ὑπῆρξαν δημιουργικότητα. Πέντε μουσικοί δίσκοι μέ μουσική δική του, συναυλίες, συνεντεύξεις, διεθνή βραβεῖα... καί προπαντός μετάγγιση ἐλπίδας καί δύναμης στούς πάμπολλους ἐπισκέπτες του καί στούς ἐπισκέπτες τῆς ἰστοσελίδας του...

Δέν χρειάζεται νά συγχαροῦμε τόν Στέλιο γιά τίς μουσικές του ἐπιδόσεις. Τό ἔκαναν ἄλλοι ἀρμοδιότεροι. Οὔτε γιά τή συναυλία πού ὀργανώθηκε πρὸς τιμή του στίς 2 Φεβρουαρίου. Τό ἔκανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου. Οὔτε πάλι νά τοῦ ποῦμε, ὅτι εἴμαστε ὑπερήφανοι γι' αὐτόν. Αὐτό τό εἶπε ἡ μητέρα του (ἡμεῖς ἐξ ἄλλου δέν δικαιούμαστε νά εἴμαστε ὑπερήφανοι, διότι παρακολουθοῦμε ἄκοπα καί ἀνώδυνα τόν ἀγώνα τοῦ Στέλιου).

Εἶναι ὅμως καθῆκον μας νά εὐχαριστήσουμε τόν Στέλιο, διότι σέ μία ἐποχή, πού ὁ κόσμος καί ἰδιαίτερα οἱ νέοι ἄνθρωποι δοκιμάζονται καί μερικοί κάμπτονται μπροστά στά ἀδιέξοδα μιᾶς βαθεῖας κρίσης, ὁ Στέλιος μᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπεριόριστα ἀποθέματα δύναμης. Ἀκόμη καί ὅταν τόν ἐγκαταλείψουν ὅλες οἱ σω-

ματικές του δυνάμεις, μένει ἡ ψυχική δύναμη. Μένει ἡ δύναμη, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τίς δυνατότητες ἀνίχνευσης τῶν ἐπιστημονικῶν ὀργάνων, γι' αὐτό καί οἱ ἐπιστήμονες δέν τήν ἔχουν συμπεριλάβει στίς δυνάμεις, πού κυβερνοῦν τόν φυσικό κόσμο. Μένει ἡ δύναμη, πού μαρτυρεῖ τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας: «*Ἡ γάρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται*».

Εἶναι αὐτή ἡ δύναμη, πού κατέβασε τή Συμφωνική ὀρχήστρα τοῦ Κρεμλίνου ἀπ' τή μακρινή Ρωσία στήν Κύπρο γιά νά παίξει συνθέσεις τοῦ Στέλιου, πού συγκέντρωσε ἕνα πλῆθος ἀπλῶν καί ἐπισήμων ἀνθρώπων γιά νά τιμήσουν τόν Στέλιο στίς 2 Φεβρουαρίου, πού κίνησε τή «*Δράση μας*» καί πολλά ἄλλα περιοδικά νά γράψουν ἐπανελημμένα γιά τόν Στέλιο.

Εἶναι ἡ δύναμη πού μέσῳ τοῦ διαδικτύου ἐνισχύει ἀμέτρητους φίλους τοῦ Στέλιου... Εἶναι ἡ καταπληκτική δύναμη μέ τήν ὁποία ἔχει προικίσει τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ὁ «*Κύριος τῶν δυνάμεων*». Μόνο πού γιά πολλούς ἀπό μᾶς μένει ἀπαρατήρητη καί ἀνερέργητη.

Εὐχαριστοῦμε τόν Στέλιο, πού μᾶς δίνει ἐμπειρική μαρτυρία γι' αὐτήν τήν πανίσχυρη δύναμη.

Αὐτό πού τελειοποιεῖ τόν ἀθλητή καί τόν χορευτή, δέν εἶναι τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Εἶναι ὁ πολύχρονος μοναχικός ἀγώνας σέ ἄδειο στάδιο. Εἶναι ἡ κοπιαστική προσπάθεια νά ξεπεράσει τή βαρύτητα, πού τόν τραβάει μέ δύναμη στή γῆ. Γιά τόν Στέλιο εἶναι ἡ πάλη μέ μία ἀσθένεια, πού τόν καθήλωσε πρῶτα στό ἀμαξίδιο, μετά στό κρεβάτι καί μετά νέκρωσε σταδιακά ὅλα του τὰ μέλη. Ὁ καθημερινός κοπιαστικός ἀγώνας ἀποδέσμευσης τῶν ψυχικῶν δυνάμεων ἀπ' τήν ἀναπόφευκτη φθορά τῆς ὕλης. Καί αὐτό πῆρε τριάντα περίπου χρόνια! Δέν εἶναι καί τόσο εὐκόλο νά μάθεις νά... στηρίζεσαι στήν ἄκρη τοῦ δακτύλου σου!

Β. Π.

1. «Διό οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καί ὁ ἕξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καί ἡμέρα». (Κορ. Β', δ' 16).
2. «Πόσα μπορεῖ νά κάνει κανεῖς μέ τό ἕνα του δάκτυλο»: «*Ἡ Δράση μας*», Δεκέμβριος 2007 ...

Οί υπεύθυνοι όχι μόνο της οικονομικής κρίσεως, ή όποια μαστίζει σήμερα τή χώρα μας, αλλά κυρίως και πρωτίστως τής πνευματικής και ήθικης εξαθλίωσης του λαού μας, τουτέστιν οί εγχώριοι πολιτικοί, οί κατά τόν Άλ. Παπαδιαμάντη «άμετάβλητοι οὔτοι σχοινοβάται, οί άθίγγανοι, οί γελωτοποιοί οὔτοι πίθηκοι», οί σαλτιμπάγκοι τής δημόσιας ζωής, και οί πάτρωνές τους ιθύνοντες τής παγκοσμιοποίησης, προκειμένου νά επιτύχουν τούς άνομους και όλέθριους γιά τόν τόπο μας σκοπούς τους, προσπαθοῦν νά άφαιρέσουν από τόν πιστό λαό μας, έκτός τῶν άλλων, και τήν έλπίδα, διότι γνωρίζουν καλώς ότι λαός πού δέν έλπίζει εύκόλως ήττάται και παραδίδεται. Γι' αυτό πρέπει όλοι μας, ιδιαίτέρως όμως οί νέοι μας, νά «κατέχωμεν τήν όμολογίαν τής έλπίδος άκλινῆ» (Έβρ. ι' 23) και άκλόνητον και άπαραμείωτον

Βασ. Εύτ. Νικοπούλου

Προέδρου Άρείου Πάγου έ.τ., Δ.Ν.

τήν πίστη μας στόν παντοκράτορα Κύριο ήμῶν Ίησοῦ Χριστό, ό όποίος όσον οὔπω θά συντρίψει τούς έχθρούς μας «*ώς σκευή κεραμέως*».

Έπομένως ό λόγος περί έλπίδος, πάντοτε έπίκαιρος, σήμερα άποβαίνει άπολύτως άναγκαίος, προκειμένου νά παραμείνουμε έδραίοι στήν πίστη μας και νά διατηρήσουμε τήν «*όμολογίαν τής έλπίδος άκλινῆ*». Τά όσα ακολουθοῦν στή συνέχεια είναι προδημοσίευση από τά όσα περί έλπίδος γράφονται στό

υπό έκδοση βιβλίο μου μέ τίτλο: «Παῦλος, ό ήγέτης τής Χριστιανικής έπανάστασης».

... Στήν τριλογία τῶν ιδεῶν, ή όποια είναι χαραγμένη στό λάβαρο τής χριστιανικής έπανάστασης, άναφέρεται και ή έλπίδα. «*Νυνί δέ μένει πίστις, έλπίς, άγάπη, τά τρία ταῦτα*» (Α' Κορ. ιγ' 13).

Πώς ήταν δυνατόν ό Χριστός νά έλθει στόν κόσμο, χωρίς νά φέρει τήν έλπίδα; Άν ή πίστη είναι ή «*υπόσταση τῶν έλπιζομένων*» (Έβρ. ιγ' 1), ή

ΛΟΓΟΣ *περί* ΕΛΠΙΔΟΣ

«Δέν έλπίζω τίποτε»
(Καζαντζάκης)

ΕΙΝΑΙ τό ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΨΕΜΑ

έλπίδα είναι τό ούσιαστικό περιεχόμενο τής πίστης. Από φιλοσοφική άποψη, ή έλπίδα διαφέρει από τήν πίστη ως πρός τό στοιχείο τής άναμονής. Η έλπίδα από φιλοσοφική άποψη είναι ή άναμονή και προσδοκία τῶν αγαθῶν, ένῶ ή πίστη είναι ή βεβαιότητα τής επέλευσής τους. Τά όρια μεταξύ τους πολλές φορές είναι δυσδιάκριτα. Κατά βάση όποιος πιστεύει άναγκαιώς και έλπίζει, κι όποιος έλπίζει όδηγείται άνεπιγνώτως στήν πίστη. Η έλπίδα είναι ή άμφίβολη πίστη, ένῶ ή πίστη είναι ή άναμφίβολη έλπίδα. Η έλπίδα δέν αντιβαίνει στή λογική, όπως συμβαίνει πολλές φορές μέ τήν πίστη. Η πίστη δέν συμβιβάζεται μέ τήν άμφιβολία, ένῶ ή έλπίδα δυσκολεύεται νά τήν υπερβεί, παρ' όλο πού πολύ τό έπιθυμεί. Η έλπίδα περιέχει τήν εύχή τής πραγματοποίησης τῶν ποθουμένων, ή πίστη περιέχει τήν έκπλήρωση αύτῆς τής εύχῆς. Ειδικότερα ή έλπίδα στό Θεό συγγέεται πολλές φορές πρός τήν πίστη, διότι, όταν πιστεύουμε στό Θεό, δεχόμαστε a priori ότι ή έλπίδα μας είναι ήδη μία πραγματικότητα. Ακόμη και αύτός ό μέγας Απόστολος τῶν Έθνῶν Παῦλος δυσκολεύεται νά διακρίνει μεταξύ τής πίστης και τής έλπίδας, όπως φαίνεται από τό περίφημο χωρίο τής πρός Έβραίους έπιστολής (ι' 23), όπου γράφει: «*Και λελουμένοι τό σῶμα ὕδατι καθαρῶ κατέχωμεν τήν όμολογίαν τής έλπίδος άκλινῆ*» πι-

στός γάρ ὁ ἐπαγγειλάμενος», διότι, ὅπως σχολιάζει ὁ Θεοδώρητος, «ὁμολογίαν δέ τῆς ἐλπίδος τό πιστεύειν εἰς τά μέλλοντα ἀγαθά», γιά νά προσθέσει ἀκόμη πιό ἐμφαντικά ὁ Θεοφύλακτος: «ἠλπίσαμεν γάρ ἐν ἀρχῇ τῆς πίστεως ὅτι καί αὐτοί εἰς τόν οὐρανόν εἰσελευσόμεθα. Καί ὁμολογήσαμεν, ὅτε τάς συνθήκας τῆς πίστεως ἐποιούμεθα, εἰς ἀνάστασιν νεκρῶν πιστεύειν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ὁ Παῦλος ἀναζητώντας τίς καταβολές τῆς ἐλπίδας ἀνάγει αὐτές παραδόξως πῶς στίς θλίψεις, παραδίδοντας τή γενεαλογία τῆς ὡς ἐξῆς: «Οὐ μόνον δέ ἀλλά καί καυχόμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα» (Ρωμ. ε' 3-4). Ἡ ἐλπίδα λοιπόν εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμασμένης ἀπό τίς θλίψεις ὑπομονῆς. Σέ τελευταία ἀνάλυση δέν νοεῖται πίστη χωρίς ἐλπίδα. Ὅποιος πιστεύει ἐλπίζει. Ἀντίθετα, χωρίς πίστη μπορεῖ θεωρητικῶς νά ὑπάρχει ἐλπίδα, μέ τή διαφορά ὅμως ὅτι ἡ ἐλπίδα αὐτή θά εἶναι πάντοτε φρούδα. Ὁ ἄνθρωπος ὡς λογικό ὄν, δέν μπορεῖ νά ζήσει χωρίς ἐλπίδα. Μέ τήν ἐλπίδα ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά διαλύσει τήν ἀβεβαιότητα τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἄνθρωπος φοβᾶται τήν ἀβεβαιότητα τοῦ μέλλοντος, γι' αὐτό ἐλπίζει. Χωρίς ἐλπίδα ὁ ἄνθρωπος θά ἦταν δυστυχῆς κι ἀκόμη περισσότερο δέν θά ἦταν κἀν ἄνθρωπος. Γι' αὐτό τό μεγαλύτερο ψέμα πού λέχθηκε ποτέ ἀπό τόν ἄνθρωπο εἶναι ὅτι δέν αισθάνθηκε τήν ἀνάγκη τῆς ἐλπίδας ποτέ στή ζωή του.

Αὐτή τήν αἴσθηση ἀποκόμισα, ὅταν διάβασα στόν τάφο τοῦ Καζαντζάκη: «δέν ἐλπίζω τίποτε». Εἶναι τό μεγαλύτερο ψέμα πού θά μπορούσε ποτέ νά πεῖ ὁ ἄνθρωπος.

Δέν εἶναι δέ τυχαῖο ὅτι τό ψέμα αὐτό, τό τόσο μεγάλο καί τραγικό μαζί, τό εἶπε ὁ Καζαντζάκης. Διότι ἐξηγεῖται ψυχολογικά ὅτι ὁ ἄθεος φοβᾶται περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον τήν ἀβεβαιότητα τοῦ μέλλοντος καί, ἐνῶ κατά βάθος ἐλπίζει σέ πολλά, ἐντούτοις προσποιεῖται πῶς δέν ἐλπίζει σέ τίποτε, γιά νά ἀποδείξει τάχα πῶς δέν φοβᾶται. Ὁ ἄθεος ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἄθεος μόνο καί μόνο ἐπειδή κατά βάθος φοβᾶται τόν Θεό. Ἡ πίστη καί ἡ ἐλπίδα ἀπαιτοῦν μεγάλη ψυχική ἀντοχή. Οἱ δυνατοί εἶναι στήν πραγματικότητα ἐκείνοι πού πιστεύουν καί ἐλπίζουν. Αὐτό τελικῶς εἶναι τό μεγάλο μήνυμα πού ἐκπέμπει ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος στόν κόσμο «διά τῆς ἐλπίδος», ὅτι δηλαδή ἡ ἐλπίδα στό Χριστό μᾶς δείχνει δυνατούς καί πάντως «οὐ καταισχύνει» (Ρωμ. ε' 5). Ἐλπίζοντες ὄχι μόνο δέν αισθανόμαστε ντροπιασμένοι, ἀλλά νιώθουμε πρό πάντων δυνατοί, ἐπειδή ἡ ἐλπίδα μας στό Χριστό ὑποστασιάζεται διά τῆς πίστεως καί ἀποβαίνει πάντοτε «βεβαία καί ἀκλινή» (Ἑβρ. ι' 23). □

ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

Στό Στέλιο

Σ ἀκούμπησε τό χέρι τοῦ Θεοῦ
καί μέναι μέσα σου τά ἀποτυπώματα
κι ἀπέξω παίζουν οἱ ἀχτίδες τ' οὐρανοῦ
σέ δεκατρεῖς χιλιάδες χρώματα.

Μέσ' τούς αἰῶνες ἔτσι φανερώνεται
ἀγγίζει τά βουνά καί τά πελάγη
σάν αὔρα μυστική κι ἀπλώνεται
καί λιώνουν στίς ψυχές οἱ πάγοι.

Εἶναι μιά Ἀγάπη τόσο δυνατή
ἕνας τυφῶνας πού ταράζει τίς καρδιές
ἐμεῖς δέ ξέρομε ἀκόμα τό γιατί
κρᾶσι καί λάδι πάνω στίς πληγές.

Κλεῖτος Πιῆς

Ἰανουάριος 2007

ΑΝΤΙΚΡΥ ΣΟΥ...

Ἀντίμευ σου
ὄρθός
ὡσάν θαυμαστικό
στό τέλος προτάσης πού δέ λέγεται
ἀπορεῶ
ποιός χορογράφησε
τήν πλήρη ἀκνησία σου;

Πάμπος Κουζάλης

19 Σεπτεμβρίου 2007